

STIER

I

Uit vurige Ram
vonk van begin
storm van eerste drang

komt Stier, breed en traag,
een dier van sterren;
zijn hoornen twee maansikkels

die het donker uitspaart.
Zijn oog een vonk van koper, Aldebaran.
Zijn flank bezet met kuddes van licht, de Pleiaden.

Koplampen nachtwachters,
dit koppel tomeloze hoornen
van kosmos en hormonen.

Klaroenklank
in de kim van de nacht
waar het blauw nog zinkt.

De koepel breekt in glinsterend graan
van sterrenveld, sideraal beschijnen
hoornen des overvloeds de duisternis.

Lucht zucht lentegeur.
Adem van aarde stijgt op.

Tijd loeit rond zijn lendenen, een bronzen klok.
In zijn ogen gloeit diepte waardoorheen
seizoenen nauwlettend spieden.

Zijn rug welft als heuvels na regen.
Zijn tred weeft de wortels van de wereld.
Rondom hem trilt gras, bloemen buigen
in geneeskrachtig onthalen.

Rivieren, zilver in hun stroming,
slingeren hun bochten
rond zijn onmiskenbare gedaante;
majestueuzer dan een volbloedpaard staat hij.

Hij is de adem van mei,
kracht die alles uit de aarde tilt.

Hij daalt niet in als een schreeuw
maar als klokslag in een lege kerk,
een ronde bezonken toon
die alles meetrekt in één rustige maat.

De aarde, die lang wachtte,
tilt de kin en ruikt.
Haar klei zwelt onder zijn hoeven,
haar zaden trekken aandacht.

In de heg ligt een geur van regen
te wachten tot het regent.
Venus komt, heerseres
met vingers van glitter.

Ze veegt olie over zijn lippen.
Ze hangt hem een koord om van geuren:
warme wol, tijm en honing

de bitterheid van olijf
een druppel wijn
die op de tong groeit als een roos.

Hij draagt het beeld van kracht en rust,
van bronstig leven, zwaar en vol,
het altijd worden, eeuwig bloeien.

Zo treedt hij binnen in mei:
een maand die klinkt
als een kruik wanneer je
ertegen tikt, een gong en een stolp.

Melk met nog een wolkje nacht.
Slaap in lakens waar de zon
zijn rug achterliet. Er is muziek
van onzichtbare bijen

suizen van nesten, een zachte
motor ergens onder de velden;
het leven dat ontwaakt, opstaat
en onmiddellijk gaat werken.

Stier houdt van het graan
van licht dat over grassprietten sprietst
in de steeds herhaalde zekerheid
dat morgen brood zal worden gebakken

van bestek in de la dat precies daar ligt,
stoelen die ruggen kennen en tafels
die nog weet hebben van knieën.
Sybariet is hij, maar niet luidruchtig.

Hij eet de stilte mee, drinkt het vertraagde uur
en noemt het goed, en noemt het nog eens goed.

Waar hij verschijnt, verschijnen ook
de stemmen die hem kennen:
een koor van schrijvers dat van aarde is
en Venus' glans in inkt bezit;

zij werpen hun woorden
als stro voor zijn tred
zodat hij niet uitglijdt
in het torenhoge hemelblauw.

Men hoort een koningstuin
vol levenslustige jamben
een stad die op papier gonst
als een bedrijvige bijenkorf

een weegschaal die recht uitdeelt op fluistertoon
een kinderstem die ramen opengooit
een enkel woord *verlangen*
dat in weiden rondom vibreert en trilt,

een spat verf die de nacht klaarwakker tikt
en een stem die de naam van liefde
verbindt met zijden halmen;

ze zingen hem de aarde in
zodat hij niet verdwaalt in licht.